

Premi Nobel

Santi Ramos

Feia pudor. Des de fora no es notava gaire, però, en traspasar les portes de la facultat, una bafarada d'aire dens, putrefacte i lleugerament dolç arrencava una ganyota fins i tot als catedràtics més estoics.

Però el fàstic inicial es transformava en incredulitat en veure l'estat absolut de caos en què s'havia sumit el vestíbul de l'edifici principal. Estudiants, professors i bates blanques es movien sense fre, ensopegant els uns amb els altres en un cúmul d'histèria col·lectiva. Passada la commoció inicial, però, la pudor es feia cada cop més intensa, penetrava pel canal olfactiu fins a establir-se tot just darrere la cella esquerra. I no desistia, aquella olor indefinible semblava no anar-se'n mai.

No sense esforç, si et paraves a escoltar el que deien els acadèmics eixelebrats, se't presentaven un seguit d'hipòtesis i teories sobre d'on podia provenir aquella olor.

Els bioquímics moleculars, amb retoladors indelebles, guixaven per les parets els possibles anells aromàtics que devien conformar una molècula tan potent. Els microbiòlegs, amb els braços enganxifosos d'agar, fregaven directament les plaques de Petri sobre totes les superfícies que trobaven, cercant el bacteri causant de la crisi.

Fins i tot, un petit grup d'estudiants de doctorat estava convençut que l'origen de l'olor era un prió patògen que havia fet el salt de les plantes als mamífers i, directament amb els dits i les ungles, arrencaven les plantes penjants i les deixaven caure en una pluja de fulles i sorra humida.

Mentrestant, una ombra gairebé imperceptible somreia des de l'últim pis. Portava auriculars insonoritzats i, mentre observava el cataclisme que havia generat, fantasiejava amb el Premi Nobel de Física que rebria, ja que havia trobat la primera freqüència d'ona que els humans enregistraven en forma d'olor.

